

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobkyně: **J. K.**, IČO: x,
sídlem R. 810/13, Ú.,
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2016, č. j. 942/DS/2016,
JID: 42684/2016/KUUK/MŠ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2016, č. j. 942/DS/2016, JID: 42684/2016/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto odvolání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „magistrát“), ze dne 18. 1. 2016, sp. zn. MM/OK/PD/29140/15/R SD/01988/2015/TomM. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložil žalobkyni pokutu 300 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Skutek spočíval v tom, že „... hlídkou Městské policie Ústí nad Labem při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 24. 04. 2015, v 10:50 hodin v ulici Vojtěšská v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Chevrolet, registrační značky „X“, porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích tím, že nerespektoval svislé dopravní značení B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulí „Mimo naložení a vyložení“. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobkyně v reakci na poučení obsažené ve výzvě správního orgánu k úhradě určené částky sdělila magistrátu totožnost řidiče vozidla včetně jeho bydliště a legitimně očekávala, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s touto osobou. Pokud oznámený řidič nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, měl podle žalobkyně magistrát povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. předvolat oznámeného řidiče k podání vysvětlení opětovně, případně přistoupit k pořádkovým opatřením, např. k uložení pořádkové pokuty). Správnímu orgánu nadto nic nebránilo předvolat k podání vysvětlení žalobkyni jako provozovatele vozidla. Žalobkyně konstatovala, že povinností magistrátu bylo podniknout veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku za situace, kdy měl k dispozici nijak nezpochybněné vyjádření provozovatele o identitě řidiče (pan Y.). Dodala, že postup magistrátu vnímá jako účelový, neboť buď žalobkyně pravdivě označila osobu řidiče, proti němuž měl správní orgán vést přestupkové řízení, nebo jeho totožnost uvedla nepravdivě a správní orgán měl vést řízení pro porušení § 10 písm. d) zákona o silničním provozu proti žalobkyni. Dále podotkla, že magistrát zcela ignoroval subsidiární charakter správního deliktu provozovatele vozidla a nepokoušel se nijak zjišťovat pachatele přestupku.
4. Podle žalobkyně ji postup magistrátu, který před vydáním rozhodnutí nenařídil ústní jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně, zkrátil na jejím právu podle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně uvedla, že má právo na to, aby věc byla projednána v její přítomnosti a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle žalobkyně má obviněný ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního deliktu obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu trestních obvinění. V takovém případě je nutné v analogii s ustanovením § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, a s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), konat ústní jednání a aplikovat čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu odkázala na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 A 14/2015, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 56/2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2015. Nenařízení jednání označila žalobkyně za zásadní pochybení, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, protože na místě spáchání přestupku zpravidla nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

5. I kdyby magistrát seznal, že nebylo nezbytné nařizovat ústní jednání, měl podle žalobkyně provést dokazování za její osobní účasti. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí musí být podle § 50 odst. 1 správního řádu podloženo důkazy, jinak je nezákonné. Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobkyně, byla tato krácena na svém právu na spravedlivé řízení. Podle žalobkyně porušily správní orgány zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v její nepřítomnosti. Dodala, že podle § 51 odst. 2 správního řádu měla právo být vyzooměna o možnosti účastnit se dokazování mimo ústní jednání. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 51/2014, podle kterého nelze akceptovat výklad, že by dokazování bylo možné nahradit výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně ve spisu absentuje jakýkoli protokol o provedeném dokazování. Žalobkyně tak měla za to, že magistrát vůbec dokazování neprováděl, tudíž jednal v rozporu s § 51 a násl. správního řádu. Poznamenala, že objektivní odpovědnost nelze vnímat tak, že není zapotřebí nic dokazovat. Naopak, v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je nutné důkladně zjistit skutkový stav a prokázat, zda se jedná, či nejedná o přestupek.
6. Žalobkyně rovněž uvedla, že uložená sankce 300 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Rozhodnutí magistrátu je tak stíženo zásadní vadou představující důvod pro zrušení rozhodnutí.
7. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány nijak neprokázaly, že by řidič vozidla dne 24. 4. 2015 parkoval v působnosti dopravní značky B 28 neoprávněně. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek, v této souvislosti citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008. Taktéž poukázala na skutečnost, že ani fotografie z místa spáchání údajného přestupku obsažené ve spisovém materiálu nezachycují jakékoliv protiprávní jednání řidiče, a odkázala na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. 30 A 80/2015.
8. Namítala také, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Podle žalobkyně správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání tohoto deliktu, který musí vykazovat znaky přestupku (srov. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu), avšak po uplynutí roční lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odkázala na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 a podotkla, že legitimně očekávala, že žalovaný řízení zastaví, a proto napadené rozhodnutí pokládá za překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je podle žalobkyně v rozporu s principem právní jistoty, pokud správní orgány rozhodují v rozporu s tímto pokynem nadřízeného orgánu.

9. Závěrem žalobkyně namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesporné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není chopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v souladu s § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu, a to doručením příkazu žalobkyni dne 30. 10. 2015. Uvedl, že nebyla známa totožnost řidiče a tato skutečnost nebyla zřejmá ani z podkladů pro zahájení řízení o přestupku, a magistrát proto vyzval žalobkyni k úhradě určené částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (písemnost byla žalobkyni doručena dne 2. 6. 2015). Žalobkyně na výzvu reagovala zasláním plné moci k zastupování (udělené společnosti FLEET Control, s. r. o.) a označením osoby řidiče (L. Y., narozen „X“, bytem „X“). K ústnímu jednání nařízenému na den 19. 10. 2015 se jmenovaný, ačkoliv mu předvolání bylo ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), řádně a včas doručeno, nedostavil, ani svou neúčast neomluvil. Magistrát lustrací osoby L. Y. v Centrální evidenci obyvatel ověřil, že tato neprochází, Ministerstvo vnitra České republiky na základě žádosti magistrátu o zjištění údajů k této osobě sdělilo, že byla z území České republiky vyhoštěna až do 22. 10. 2014 a v současné době není hlášena k pobytu v evidenci cizineckého informačního systému. V této souvislosti žalovaný podotkl, že z úřední činnosti má poznatek o tom, že společnost FLEET Control, s. r. o., zcela účelově označuje osobu L. Y. jako řidiče v různých správních řízeních vedených v rámci celé České republiky, kdy tato osoba ve stejné době řídí vozidla odlišných provozovatelů v různých částech státu. Žalovaný shrnul, že kroky realizované magistrátem ke zjištění pachatele přestupku byly zcela dostatečné, opakované předvolávání by nepřiměřeně a neúčelně protahovalo řízení, k tomu odkázal na šedesátidenní lhůtu zakotvenou v ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.
11. Žalovaný k námitce absence ústního jednání a dokazování uvedl, že v předmětném řízení není nařízení ústního jednání povinné, jak plyne z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu. Konstatoval, že magistrát ústní jednání nenařídil, ale práva žalobkyně byla zachována tím, že se mohla dostatečně vyjádřit k podkladům rozhodnutí v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobkyně ani její zástupce však této možnosti nevyužili. Pokud tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně tvrdila, že se nemohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům, zkrátila se dle názoru žalovaného na svých právech sama svým přístupem.

12. Námitku nezákonné výše pokuty žalovaný považoval za nedůvodnou, neboť dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že určená částka se stanoví ve stejné výši jako pokuta v blokovém řízení a podle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v blokovém řízení uloží pokuta do 2 000 Kč, tedy částka stanovená ve výši 300 Kč, která byla součástí výzvy doručené žalobkyni, byla adekvátní.
13. Rovněž námitku, že správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla zaparkoval v působnosti dopravní značky B 28, neboť toto je zřejmé pouze z úředního záznamu, považoval žalovaný za nedůvodnou, když tato skutečnost bez důvodných pochybností plyne z pořízené fotodokumentace.
14. Stran námitky promlčení žalovaný poukázal na to, že ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle odstavce 5 téhož ustanovení platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt žalobkyně tudíž promlčen být nemůže.
15. Ohledně žalobkyní v obecné rovině tvrzené kolize skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a zejména povinnosti zakotvené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy žalovaný podotkl, že mu uvedené nepřísluší posuzovat.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 13. 5. 2015 od Městské policie Ústí nad Labem oznámení o podezření ze spáchání přestupku; k tomuto oznámení byly přiloženy 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Magistrát jí proto výzvou k úhradě ze dne 28. 5. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky 300 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně prostřednictvím svého zástupce reagovala podáním ze dne 30. 7. 2015, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan L. Y. Ze sdělení Ministerstva vnitra České republiky ze dne 4. 9. 2015 zaslánímu správnímu orgánu prvního stupně k jeho žádosti, je patrné, že L. Y. byl z území České republiky vyhoštěn od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době není dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Magistrát předvolal oznámeného řidiče k podání vysvětlení podle § 60 přestupkového zákona na den 19. 10. 2015, ačkoliv byla zásilka obsahující předmětnou písemnost adresátovi doručena uložením dne 29. 9. 2015, tento se k jednání nedostavil ani svou nepřítomností neomluvil. Záznamem o odložení přestupku magistrát dne 30. 10. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal příkaz č. j. MM/OK/PD/29140/2015/DaliA. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 16. 11. 2015 odpor, v němž uvedla, že žádá o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení vznesení námítky podjatosti. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015 byla žalobkyně informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu ve dnech 11. 1. - 12. 1. 2016, od 8:00 do 11:00 hodin a od 13:00 do 15:00 hodin. Dne 18. 1. 2016 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/29140/15/R, které žalobkyně napadla blanketním odvoláním následně doplněným podáním ze dne 6. 3. 2016. Žalovaný pak dne 13. 5. 2016 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 16. 5. 2016 nabylo právní moci.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť sice zaslal oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, ale poté, co se k tomuto úkonu nedostavil, aniž by přistoupil k opakovanému předvolání, eventuálně k pořádkovým opatřením, zahájil řízení o správním deliktu žalobkyně. Soud předesílá, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

21. Je tedy třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.
22. Soud zdůrazňuje, že správní orgány zjistily, že údajný řidič vozidla pan L. Y. byl v období od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 vyhoštěn z území České republiky a že v době spáchání přestupku nebyl dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu na území České republiky. Tuto skutečnost též ověřily ze základního registru obyvatel, z něhož lze, jak uvedlo Ministerstvo vnitra České republiky ve své odpovědi na dotaz magistrátu ohledně pobytu pana Y., získávat informace také k cizincům. Z toho je zřejmé, že tvrzení žalobkyně, že v době spáchání přestupku řídila její vozidlo výše uvedená osoba, je nevěrohodné, neboť ta nebyla na území České republiky hlášena k pobytu. Soud dále dodává, že žalobkyně neuvedla nic, čím by svoje tvrzení o tom, že pan Y. v předmetné době její vozidlo řídil, prokázala. Žalobkyně také nijak nedoložila, že pan Y. její vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. nájemní smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), a ani k této věci nic bližšího neuvedla (např. z jakého důvodu měl vozidlo žalobkyně k užívání či jaký vztah má žalobkyně k této osobě). Takový přístup žalobkyně jen dále umocňuje nevěrohodnost jejího tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě L. Y. Soud dále doplňuje, že mu je z úřední činnosti stejně jako správním orgánům známo (např. z řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 148/2015, sp. zn. 15 A 47/2016 nebo sp. zn. 15 A 49/2016, nebo z řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 112/2015), že pan Y. je nekontaktní a nelze mu doručovat na adresu uvedenou žalobkyní. S uvedenou osobou označeného řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 30 A 33/2016-41, citoval závěr správního orgánu o této osobě následovně: *„vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“* Zmíněný soud k tomuto doplnil, *„že jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručanky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručanky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adresu „X“. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.“* Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby pana Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat; přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že postup žalobkyně, resp. jejího zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control, s. r. o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost této společnosti a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Osoba pana Y. je zjevně jako řidič uváděna opakovaně (mimo shora uvedených rozsudků srov. dále např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 31/2016-45). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec společnost FLEET Control, s. r. o., vždy uvede osobu pana Y. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče; zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat magistrátu, potažmo žalovanému, že neprováděli rozsáhlé pátrání po panu Y. Tyto obstrukční praktiky soud odmítá aprobovat.
24. Soud tedy po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl k závěru, že magistrát řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobkyní bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu. Jednání správních orgánů směřující ke zjištění totožnosti osoby řidiče bylo dostatečné pro účely § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Z výše rozvedených důvodů považuje soud uvedenou námitku žalobkyně za nedůvodnou.
25. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobkyně stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídit ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další). Ústní jednání tedy není obligatorní součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobkyně je proto nedůvodná.
26. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán měl provést dokazování za její osobní účasti a že měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Soud k tomu uvádí, že správní orgány v projednávané věci vycházely pouze z listinných podkladů a že žalobkyni umožnily, aby se seznámila s podklady pro rozhodnutí, žalobkyně však této možnosti nevyužila. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, přitom platí, že „*správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004*, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.“ Ke stejnému závěru dospěl Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015-61, v němž konstatoval, že „při dokazování prostřednictvím písemných podkladů jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, § 51 odst. 2 téhož zákona se neužije.“ Soud tedy shrnuje, že se nejedná o vadu řízení, pokud magistrát žalobkyni nevyrozuměl o provádění listinných důkazů mimo ústní jednání, neboť její práva byla zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Tuto námitku tedy soud neshledal důvodnou.

27. Dále soud hodnotil námitku žalobkyně, že magistrát nijak neprokázal, že by řidič vozidla parkoval v úseku platnosti dopravní značky B28 „Zákaz zastavení“, když uvedené plyne výlučně z důkazně nepoužitelného úředního záznamu. K tomu soud uvádí, že z objektivního důkazu -fotodokumentace místa činu ze dne 24. 4. 2015 založené ve správním spisu je bez jakýchkoli pochybností zjevné, že značka B28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E13 „Mimo naložení a vyložení“ je v ulici Vojtěšská v Ústí nad Labem umístěna a motorové vozidlo bílé barvy tovární značky Chevrolet Aveo, registrační značky „X“, jehož provozovatelem byla žalobkyně, parkovalo v úseku její působnosti. Soud proto i tuto námitku žalobkyně považuje za zcela nedůvodnou.
28. Poté soud přikročil k posouzení námitky promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že „[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Podle odstavce 5 téhož ustanovení „[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“
29. Zákon o silničním provozu tedy úpravu prekluze (nikoli promlčení, jak nesprávně dovozovali oba účastníci řízení) správních deliktů právnických osob vymezuje v § 125e odst. 3. Jelikož se jedná o společné ustanovení ke správním deliktům, vztahuje se i na správní delikty provozovatele vozidla upravené v § 125f zákona o silničním provozu, a to rovněž tehdy, je-li pachatelem správního deliktu fyzická osoba (srov. § 125e odst. 5 téhož zákona). Zákonná norma přitom rozlišuje běh subjektivní a objektivní lhůty – subjektivní lhůta činí dva roky ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl a objektivní lhůta činí čtyři roky ode dne, kdy k jeho spáchání došlo. Za této situace není podle názoru soudu možné užít analogii k § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, je tomu takto proto, že „[z] § 125f odst. 4 [zákonu o silničním provozu] vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. To znamená, že správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by tak proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro fyzickou osobu ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání fyzické osoby coby pachatele správního deliktu by se totiž překrývala s dobou, po kterou správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob podle téhož ustanovení.“ Na základě toho Nejvyšší správní soud uzavřel, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká *per analogiam* ve stejné lhůtě jako (obecná) odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

31. Se shora uvedeným názorem se zdejší soud ztotožňuje, naopak výklad úpravy prekluze vymezený v žalobcem namítané metodice Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 nepovažuje za správný. Vzhledem k tomu, že v daném případě došlo ke spáchání přestupku blíže neustanoveným řidičem, a tedy i ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dne 24. 4. 2015 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 2. 11. 2015, kdy byl tehdejšímu zástupci žalobkyně doručen příkaz vydaný magistrátem dne 30. 10. 2015, ukládající pokutu za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, odpovědnost žalobkyně za tento správní delikt nezanikla, a to ani z pohledu dvouleté subjektivní lhůty, ani z pohledu čtyřleté objektivní lhůty. Pokud by za dané procesní situace některý ze správních orgánů řízení o správním deliktu zastavil z důvodu prekluze, postupoval by nezákonně. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku prekluze, ani námitku údajného legitimního očekávání žalobkyně, že řízení bude zastaveno, neboť nelze legitimně očekávat, že správní orgán bude postupovat v rozporu se zákonem, a to bez ohledu na shora uvedenou nesprávnou metodiku Ministerstva dopravy.

K obecné námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti upravené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu prezentované žalobkyní závěrem žaloby dlužno podotknout, že Ústavní soud České republiky se návrhem na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona zabýval ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupném na nalus.usoud.cz), přičemž neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem. Nezbyvá než konstatovat, že námitka žalobkyně je naprosto nedůvodná.

32. K námitce žalobkyně, že uložená sankce 300 Kč byla nezákonná, jelikož v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že určená částka ve výši 300 Kč odpovídala zákonným kritériím (viz logaritmus pro stanovení výše určené částky obsažený v § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, odvozující její výši od výše pokuty v blokovém řízení za příslušný přestupek). V projednávané věci došlo ke spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu; odstavec 6 písmeno a) téhož ustanovení (ve znění účinném ke dni spáchání protiprávního jednání), vymezující katalog sankcí za uvedené protiprávní jednání v blokovém řízení, umožňuje pachatele sankcionovat pokutou do 2 000 Kč, dolní hranice peněžité sankce upravena není. Je tedy evidentní, že sankce vyhovuje zákonným kritériím a námitka žalobkyně je účelová.
33. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobkyní tvrzené porušení právních předpisů vedoucí ke krácení jejích práv. Žalobu soud v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. února 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.